

dentlig stor Betydning for de kommunale Myndigheder at faa dette Lovforslag gennemført, fordi Kommunerne mange Gange maa betale Penge, som ikke faar den rette Anvendelse. Den foregaaende Taler var ogsaa inde paa, at der var Kvinder, der ikke brugte de Penge, de fik til Barnets Underhold, paa rette Maade. Der er jo i den gældende Lov en Bestemmelse om, at hvor Moderen ikke benytter Pengene paa rette Maade, kan der af Øvrigheden beskikkes en Værg for Barnet for derigenem at sikre, at det faar det Underhold, det skal have. Jeg ved meget godt, at denne Bestemmelse ikke bruges i alle Tilfælde, men Myndighederne har dog ofte grebet ind. Forslaget tager i stærkere Grad, end Tilfældet hidtil har været, Sigte paa dette Forhold. Underholdsbidraget kan udbetales i Rater, hvorved Moderen sættes i Stand til at underholde sit Barn. Lad Moderen være, som hun vil, men det er dog saadan, at har hun Evne til at opdrage sit Barn, er det bedst baade for Barn og Moder. Det kan jo ikke nytte, at man siger andet, end at der sker et Brud, naar man tager Barnet fra Moderen, og det bør man kun gøre i yderste Nødtilfælde. Spørgsmaalet bliver da, hvem der skal udbetale disse Penge, naar det bestemmes, at Moderen skal have dem udbetalt i smaa Portioner. Den ærede foregaaende Taler mente, at det var bedst at lægge det over til Værgeraadene. Jeg tror dog, at den af den højtærede Minister foreslaaede Vej er den rette. Værgeraadene har jo saa meget at varetage, og vi maa passe paa, at de ikke faar mere at gøre end nødvendigt. Man maa jo altid have gode Kræfter til dette Arbejde, og de faar intet Vederlag for det.

Naar dette Forslag gennemføres, vil det medføre Lettelser paa mange Omraader. Man har saaledes været i Tvivl om, hvilken Myndighed der skulde udfærdige Resolutionerne. Den efter de gamle Bestemmelser gennemførte Praksis har ikke været klar i alle Tilfælde. Nu bliver det ordnet. — Man har ogsaa her i Forslaget taget Hensyn til Barnefaderen, idet der bestemmes, at den, der er blevet udlagt som Barnefader, medens han er i Udlandet, kan, hvis han kommer hjem igen inden 1 Aar, faa Sagen genoptaget og mulig derved blive fri for den Forpligtelse, der er ham paalagt.

Endelig er der en lille Enkelthed, jeg gerne vil henlede det ærede Udvalgs og den højtærede Ministers Opmærksomhed paa. I § 3, 2det Stykke, næstsidste Linie,

staar der: „i fornævnte Henseende træde i Hjælpekassens Sted.“ Det drejer sig om de Foreninger, der er Tale om. Kunde der ikke tilføjes: „naar de dertil er villige“. Man har jo ingen Myndighed til at kræve det af dem, og derfor tror jeg, det var rigtigst, at det af mig nævnte kom til at staa her i Lovforslaget.

Jeg vil paa det bedste anbefale Forslaget, som det foreligger. Jeg kan være enig med den første ærede Taler i, at man kan betragte det foreliggende Lovforslag som en foreløbig Lov, der træder til og hjælper paa de Mangler, der er ved den nuværende Alimentationslov. Denne maa, naar man finder Tiden belejlig, tages op til Revision, men jeg tror ikke, at dette Tidspunkt er inde endnu.

Sonne: Det er jo ganske rigtigt som betonet af det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (Oluf Jensen), at Loven af 27. Maj 1908 vedrørende Børn udenfor Ægteskab har givet Anledning til megen Kritik, ikke mindst fra de kommunale Myndigheders Side, der særlig har haft den Opgave at føre Lovens Bestemmelser ud i Livet, en Kritik, der, alt efter som den tog Sigte paa Lovens enkelte Bestemmelser eller paa Lovens Formaal og Hensigt, er forekommet mig mere eller mindre berettiget. Men selv med Blikket rettet mod al den Kritik, der saaledes er fremkommet mod denne Lov, melder jeg mig uden Betænkning rede til at bære min beskedne Del af Medansvaret for denne Lovforanstaltningens Tilblivelse. Udvalgsarbejdet for denne Lov i Samlingen 1907—08 interesserede mig meget. Det forekom mig at være en god Lov, der resulterede af Arbejdet, en Lov, der i alt væsentligt stemmede med min Retsfølelse. Der fødes aarlig her i Landet rigelig 8,000 Børn udenfor Ægteskab, det er altsaa en uhyre Sum af Menneskeskæbner, der falder ind under denne Lov. Nu har ogsaa jeg meget vel Blikket aabent for, at Forfølgelsen af Lovens Formaal og Hensigt kan afstedkomme Konflikter og Brydninger mellem det offentlige og det paagældende Barns Forældre økonomiske Interesser, særlig denne, at i samme Grad som Samfundet melder sig som Selvskyldnerkautionist for Forældrepligternes Indfrielse, i samme Grad svækkes Ansvarsfølelsen hos Forældrene ofte i ganske uforholdsmæssig Grad og med en dertil svarende uforholdsmæssig Forøgelse af den Byrde, som Lovens Formaal og Hensigt gør det naturligt at overføre til det offentlige. En saadan uforholdsmæs-